

EDIȚIE SPECIALĂ

ZONA CREPUSULARĂ

**Categorie: Editorial Publicat: Vineri, 23 Octombrie 2020 11:10 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 400**

Fără să ne dăm seama, încet-încet, am intrat în *zona crepusculară*. Nu știu cum s-a întâmplat, nu am fost atenți, sau providența ne-a jucat feste și ne-a prins pe picior greșit? Aveam o viață până acum, aveam planuri de viitor, chiar dacă nici unul dintre noi nu știm cât de lung ne e viitorul. Dar îl aveam, acolo, ca rezervă pentru planurile noastre.

De la un moment dat, orizonturile au început să se îngusteze. A apărut psihoza pandemiei, de care mulți se înfricoșează, peste măsură. Aproape că nu mai ai dreptul să tușești, pentru că riști să devii vedeta străzii! Îți înghiți tusea și treci mai departe. Nu ai Covid, cum cred cei care se uită, speriați, la tine, dar trebuie să dispari din peisaj, pentru că ai devenit, deja, indezirabil.

Ai sentimentul, cu fiecare zi, că spațiul vital ți se restrânge, că niște stihii lugubre au pus stăpânire pe viața ta și că nu mai ai cale de întors. Dar această *cale* trebuie să existe, altfel, umanitatea și tot ce a însemnat creația omului, după cea a Lui Dumnezeu, se vor duce de râpă!

Să fie o involuție, ca să lăsăm, altor specii, calea liberă spre dezvoltarea deplină? Avem impresia că suntem bine, ne privim în oglindă, dimineața și plecăm să luăm viața în piept, care, înșelătoare, își unduiește trupul ca o sireună în călduri. Punctul final al călătoriei, însă, este abisul mării, întunericul și uitarea.

E miezul nopții și, undeva, pe cerul plin de stele, una dintre ele are un licărit aparte. Parcă îmi spune că trebuie să fim cuminți și să nu stricăm ce avem, pentru că ceea ce pierzi, pierdut rămâne și nici cu ața înnodată nu se face la loc. Nimeni nu ne mai *repară*, dacă ne *defectăm*. Chiar și Dumnezeu o să ne arunce într-un colț și o să vrea să facă alții mai buni. Dar, se va înșela din nou!